

Dana Monika Emmertová

Bavorsko

Napsala © Dana Monika Emmertová,
2025 Vydal powerprint s.r.o. pod značkou
Bookla, v Praze roku 2025

Všechna práva vyhrazena

Kapitola 1

Bavorsko bylo součástí Rakouska-Uherska. Jeho území je kopcovité a zahrnuje i velehory Alpy, z jejich hřebenů je za jasného počasí viditelnost do čtyř okolních zemí. Vrcholy hor jsou od září do května zasněžené, panují tam kruté mrazy. Je to nehostinné místo, kde jen v krátkém létě rozkvetou koniklece a jiné druhy rostlin. Na horách pod hřebeny poskakují kamzíci a v nižších zalesněných místech žijí mufloni, jeleni, losi nebo zubři, ale také vlci, rysi a medvědi grizzly. Tam, kde se hory teprve zvedají, na jejich úpatí, vesničani sbírají lesní plody, jahody, maliny, borůvky a brusinky, když teploty v září neklesnou pod bod mrazu, i ostružiny, ale ty jsou velmi vzácné, dozrávají pozdě a jsou vystaveny prvním přízemním mrazíkům. Les ukrývá poklady jako houby, které se dají zavařovat nebo sušit a dolaďují zdejší prostá jídla. Hluboké lesy jsou protkané potoky, ale i dravými řekami, které si razí cestu do údolí. Voda naráží na skalní útvary, ve skalních rozsedlinách vznikají tůně, v jedlových hájích se pohybuje vysoká zvěř a tu a tam zabloudí z Českého království i kanec, lišky a jezevci si hloubí nory pod spletitými kořeny, kde jsou dobře chráněni před většími predátory, jako jsou vlci a rys ostrovid. Dutiny stromů obývají veverky a lasičky. V korunách stromů vedle kosů a sýkorek staví hnízda krkavci, létající dravci, kterým se daří i ve skalách, les je plný bažin, propastí a roklí. V krátkém bavorském létě les nádherně kvete, louky jsou plné konikleců, omamná vůně tisíce druhů květin se rozlévá po okolí, kvete heřmánek, fialky, mateřídouška, medvědí česnek a další byliny, lesní ovoce a houby.

Ve středověku se v bavorské vysočině postavilo několik obranných hradů. Většina z nich sloužila k ubytování šlechty v letních měsících, kdy poskytovaly stín, anebo tam přebývalo

v období honů, ale jinak si je přehazovali jako horké brambory, protože trvale tam nikdo bydlet nechtěl, a udržovat kamennou stavbu, která se využívala jen krátce, se ekonomicky nevyplatilo, šlechta odešla z drsné vysočiny do měst a hrady zůstaly opuštěné, ponechané svému osudu.

Rod Witelbachů odkoupil hrad Runding.

Leonardo Rabl se narodil roku 1724 v Bavorsku do šlechtické rodiny Witelbachů.

Když se v roce 1748 vrátil ze studia na vojenské škole ve Vídni, oženil se s princeznou z Hesenska Šarlotou, kterou mu vybral otec. Leonardo nic nenamítal a hned po svatbě odjeli na líbánky a cestou zavítali do města Lvov, kde žil Leonardův přítel ze školy Volodymyr.

Šarlota rychle otěhotněla a v rychlém sledu dala Leonardovi čtyři syny.

Manželé se nemilovali, ale měli k sobě úctu a byli spíše přátelé než milenci, Šarlota si byla dobře vědoma povinnosti princezny, jejímž úkolem bylo posloužit rodině vhodným sňatkem a přivést na svět syna. Když tuto úlohu splnila, měla čtyři zdravé syny, odstěhovala se z Leonardovy ložnice. Zůstali však přáteli a jejich synové rostli. Francovi bylo už osmnáct let, o rok mladší se narodil Gregory, bylo mu sedmnáct let, a po Gregorym přišla dvojčata Simeon a Matyáš, která od sebe rozeznala jen Šarlota, těm bylo patnáct let.

Leonardo uvažoval, kam poslat děti na studia, Franc již studoval vojenskou akademii ve Vídni a rozvíjel tam svoje špatné vlastnosti, Leonardo si zoufal, ale věřil, že se Franc s věkem zklidní.

Gregory byl úplně jiný než Franc, byl spíše klidné povahy, a Leonardo by ho rád poslal na akademii přírodních věd do Brna. Gregory od dětství projevoval zájem o alchymii, matematiku a astrologii.

Oba mladší synové, podobní si jako vejce vejci, byli povahově zcela odlišní, Matyáš byl od klukovských let permanentně zamilovaný do dívenek z vesnice nebo mladých služek z paláce, Simeon byl po Šarlotiných předcích zcela oddán církvi a k Leonardovu zděšení se chtěl stát knězem.

V osmnáctém století se Evropou prohnalo několik epidemií cholery, moru a neštovic. Právě ony neminuly palác a onemocněla Šarlota, nemoc ji poznamenala, byla celá posetá jizvami po neštovicích, už to vypadalo, že se uzdraví, pak se ale vrátila horečka a princezna zemřela.

Leonardo byl zdrcený ztrátou drahé přítelkyně, rádkyně a matky svých dětí, ale musel se vzchopit a myslet na syny.

Kapitola 2

Epidemie cholery se nevyhnula ani těm nejchudším poddaným, kteří žili v okolí, ve venkovských chalupách.

Řada z nich byli nevolníci, pracovali na panském, ať už přímo v paláci, nebo v jeho okolí, pečovali o polnosti, lesy a zvířata. Leonardo byl spravedlivý a bohatý šlechtic a o nevolníky se dobře staral. Kdo pracoval, měl se dobře. Nevolníci pracovali za příděl potravin, náčiní do chalupy a prosté oblečení. Žena, která byla těhotná, byla automaticky převedena z práce venku na práci v domě a byla tam i po porodu, kdy nosila dítě v košíku s sebou, aby ho mohla kojit. Ke každému narozenému dítěti dostala plátno na výbavu pro miminko a otec dítěte láhev koňaku. K těžkým porodům posílal Leonardo porodní babičku z paláce, která jinak měla na starost výhradně členky rodiny a novorozeňata. Když bylo hodně zle, poslal Leonardo i doktora. Doktora posílal taky k nemocem, které lidé sami nezvládli.

Leonardo nevyužíval právo první noci a své syny vedl k tomu, že je to zlo a nikdo nemá právo jakoukoli ženu nutit k nedobrovolnému styku, a když my si bereme panny, musíme panenství ctít i u ostatních lidí.

Jiní, kteří měli větší štěstí, že byli svobodní, pracovali na panském za mzdu nebo na svém, kde odevzdávali desátky, jednu desetinu všech výnosů z hospodářství, plodiny, drůbež i dobytek. A jednu desetinu Církvi katolické, která si často pletla desátky s polovinou a svobodné lidi ožebračovala. Leonardo měl s nimi věčné spory, proto ho Simeonovy sklony dost děsily.

Svobodní lidé žili ve venkovských chalupách o jedné místnosti, kde byl krb na vaření, stůl, stůl měl posvátnou funkci, neboť se na něj pokládal chléb, pár stoliček nebo židlí, za kuchyní byla většinou spižírna, kde se ukládaly zásoby. Lidé

jedli především hrách, čočku, cizrnu, tuřín, oves, ze vzácné pšenice mleli mouku na slavnostní pečivo, chléb pekli z žitné mouky a kvásku.

Toho času se sem tam objevovaly brambory. Vojáci odvedení do Španělska nebo Portugalska je dobře znali. Když byla nějakým námořníkem Kryštofem Kolombem objevena nová země, říkají jí Ohňová Země. Tamní domorodci pěstují brambory pro nať, hlízy začali používat až Španělé, kterým do dýmek mnohem více vyhovoval tabák, také dovezený z nového kontinentu. Většina Evropanů tabák žvýkala.

Brambory, kterým se říkalo zemáky nebo také zemská jablka, se stávaly součástí jídelníčků, do Evropy se dostávaly pozvolna, a zemědělci zjistili, jak dobře se jim ve zdejších podmínkách daří a že je jich velká úroda a vydrží až do další sklizně.

Cholera kosila vesničany po desítkách, v každé chaloupce byl někdo nemocný nebo už mrtvý. Za hřbitovní zdí se hloubily obrovské jámy, kam se ukládali zemřelí do hromadných hrobů, zasypávali je hašeným vápnem a zeminou, aby se nákaza nešířila.

V chalupě nuzného Xavera Franka a jeho ženy Madlen se právě narodilo děvčátko. Xaver byl zklamaný, měl jen dva syny a čtyři dcerky. Dcera byla pro hospodáře velká starost, až přijde čas ji provdat, musí mít věno.

Madlen se krátce po porodu nakazila cholerou a s ní i novorozená dcerka Astrid se nakazila prostřednictvím mateřského mléka.

Zemřely hodinu po sobě. Do hrobu je následoval nejstarší syn Xaver a sestry, dvojčata Margaret a Katl.

Xaverovi zbyl hodný syn Johan, nyní tříletý, a čtyřletá Agnes.

Xaver se bál, že děti neuživí, nebyl nikdo, kdo by mu pomohl v zemědělství ani v domácnosti. Děti měly pořád hlad. A potřebovaly péči. Agnes uměla poskládat prádlo, zamést a nasypat drůbeži, věděla, které mýdlo maminka používala na praní a i jak se prádlo pere. Tyto maličkosti byly pro Xavera pomocí. Nařídil Agnes, aby se starala o prádlo, chystala, co je třeba vyprat, pral Xaver a Agnes sbírala na slunci usušené prádlo a skládala ho. Měla také Johana naučit, jak se krmí drůbež. Z vedlejší chalupy občas přišla sousedka Lída, podívat se, zda je vše v pořádku, sama měla čtyři děti.

Johan s Agnes jí říkali teto a měli ji moc rádi.

I tetu Lídu jim vzala cholera, a skoro celou její rodinu. Zbyla jen malá čtyřletá dcerka Rézi, nikoho neměla, tak ji Xaver vzal k sobě.

Xaver klečel v trávě na remízku a modlil se: „Pane, nemám peníze, ani úroda není nic moc, ale nemohl jsem nechat Rézi jejímu osudu, přijal jsem ji a budu ji milovat jako Johana a Agnes, ale pomoz mi, abych je všechny uživil a připravil na život, jsou ještě příliš malí a už mají tolik povinností. Cítím se tak slabý, unavený. Amen. Madlen, pomáhej nám z nebe.“

Kapitola 3

Přijel posel na hrad se zprávou, že ovdovělý Leonardo by se měl znova oženit a že mu bratr kastilského krále nabízí svou dceru Dolores.

Leonardovi se moc nechtělo, ale nabídku přijal. „Nakonec by bylo fajn mít zase milenku, a doufám, že nebude úplně hloupá, jako většina urozených dívek a dam.“

Patnáctého října roku 1766 vystoupila na hradním nádvoří z honosného kočáru dívka. Měla světle modrou pláštěnku do poloviny stehů a zpod ní se drala ven mušelínová krinolína jásavě žluté barvy s růžovou výšivkou, kapuce jí zakrývala vlasy i část obličeje. Leonardo záměrně nechtěl, aby někdo věděl, že přijede, a chtěl ji sám uvítat.

Dívka skromně stála a dívala se za odjíždějícím kočárem, je konec, jsem dospělá, blesklo jí hlavou, a hlavu pozvedla, střetla se s pohledem modrých očí.

„Zdravím tě, Dolores, jsi vítána, pojď dál.“

„Děkuji.“

„Jmenuji se Leonardo Rabl a před čtrnácti dny jsem uzavřel svatební smlouvu s tvým otcem. Nyní mám pocit, že mi tvůj otec lhal, kolik je ti let? Dvacet?“

„Řekli mi, že se nebudeš ptát a že se mám chovat, jako by mi bylo dvacet,“ odpověděla Dolores.

„Tak kolik?“ chtěl vědět Leonardo.

„Patnáct a čtrnáct dní.“

„Poslal mi dítě?“

„Je mi líto, pane, že jsi byl oklamán, ale já se ještě vdávat nechtěla, nikdo se mě neptal.“

„Gréto!“ zavolal Leonardo služku.

„Ať nám udělají v kuchyni svažené víno, a rychle, než nám princezna zmrzne.“

Leonardo jí sňal z ramen pláštěnku a zatlačil ji do křesla vystlaného kožešinou a další kožešinu jí přehodil přes mušelínové, drahé a moderní, ale tenoučké šaty. Když jí přitahoval kožíšek k bradě, neodolal, aby se letmo nedotkl jemné napnuté kůže na klíční kosti. Čekal, že se poleká a ucukne, ale neudělala nic, jen přivřela víčka, závoj černých řas přikryl v zelených očích pocit důvěrnosti, který se jí líbí, a její ruce se otočily dlaní k nebi. Leonardo byl zkušený a uměl číst v řeči těla a řekl si, nastavuje zápěstí.

„Bude to chvilku trvat, právě jsem prozradil, že jsi princezna, do pěti minut to budou všichni vědět a pak nám možná donesou to víno,“ usmíval se Leonardo.

Dolores se trochu uvolnila. „Tak co se mnou budeš dělat? Podle smlouvy jsem už tvojí ženou.“

„Jsi mladá, ale vím, že ve vašich zemích je patnáct let věk, kdy se ženy vdávají.“

„Tady ne?“ otázala se, i když věděla, že ne.

„Ne, u nás posíláme patnáctileté slečny do kláštera, aby je do svatby hlídaly a vzdělávaly jeptišky. Z kláštera se vrací už dospělé ženy a hned po návratu se vdávají. Musí mít nejméně osmnáct let. Naše německé dívky dospívají pomaleji než Španělky, víš, Dolores?“

Dolores pokývala hlavou.

Do salonu za Grétou, která nesla podnos s vařícím nápojem a nakrájenou kynutou bábovkou, nakukovalo do sálu několik párů očí.

„Neříkal jsem to?“ smál se Leonardo. „Všichni chtějí vidět, jak má vypadat žena, kterou strpím po mém boku.“

Dolores byla kastilská princezna, nezvykle krásná. Sahala Leonardovi kus pod ramena, měla drobnou, ale dokonalou postavu. Vlasy spoutané jen čelenkou z bílých perliček jí spadaly až ke stehnům, jejich barva ostře kontrastovala s čelenkou, byly černé jako havraní křídla. Pod čelenkou se

klenulo bílé čelo a jemné, dokonale vykroužené obloučky obočí, pod nimi sršely životem nejkrásnější oči, které kdy Leonardo viděl, sytě zelené panenky se zlatými ohníčky kolem černého středu, víčka se ve vnějším koutku trochu zvedala, to jí dodávalo trochu kočičího vzezření. Malý nosík se tyčil nad rty, rudými jako řezná rána, se srdíčkem nad horním rtem, a spodní ret byl malinko ohrnutý, lícní kosti byly poněkud vystouplé a linie čelisti zakončovala téměř drzá brada s roztomilým dolíčkem.

Prsa měla Dolores velká, oblého tvaru, nyní uvězněná v korzetu, ale jejich bílá sametová pokožka byla odhalená.

Pas byl úzký, zcela zřetelný, pod ním jen malinko oblé bříško, další části se pod krinolínou daly jen tušit, ženské boky, pozadí, dokonale tvarované nohy a něžná malá chodidla.

„Dolores, až to dopiješ, půjdeš se prospat, Gréta ti mezitím sežene nějaké teplejší šaty, večer bude večere a oslava našeho sňatku,“ řekl Leonardo.

Dolores byla zvyklá na nudné oslavy, kdy musela přesně dodržovat zavedenou přetvářku, vždycky jí vadilo, že nemůže popustit uzdu svému temperamentu a točit se v kole a nechat tryskat z hrdla smích. Za takové chování by doma vyfasovala rok v klášteře Bosých sester. Musela tančit s předem vybranými šlechtici, nesměla dát najevo, že ji něco těší nebo obtěžuje, princezna se neřehtá jako kobyla na trhu, princezna nedá najevo, že ji bolí zub a nápadník, který jí pošlapal nohy, dostane milý, avšak decentní úsměv.

Dolores se upřímně nechtělo. Gréta jí oblékla nádherné šaty, saténový živůtek tmavomodré barvy byl těsný, zvýrazňoval útlý pas, a velká prsa byla z poloviny vidět, živůtek končil kousek nad prsy, zakrýval jen bradavky, jinak byla celá bílá napnutá pleť odhalena a držela ho tenoučká ramínka z blyštivých korálků. Stejnými korálky byl obšitý výstřih. Šaty

doplňovala sukně ze šifonu, v několika vrstvách fialkového šifonu, kdy každá vrstva byla světlejší, až ta nejspodnější byla jen světlounce růžová.

Dolores se šaty líbily, šokovalo ji ale, že nemají ani honzík, ani obruče, jen lehounce splývaly po její postavě. Chtěla se zeptat Gréty, jestli nezapomněla, ale Gréta už měla v rukou široký kožešinový šál, přehodila jí ho přes ramena a řekla: „Paní, u nás je už chladno, přichází podzim, zahalte se do šálu. Ale nebojte, v sále, kde budete tančit, vám bude teplo. Vypadáte úchvatně, princezno.“

Leonardo ji uvedl do sálu, kde čekali hosté. Všechny páry očí se dívaly směrem ke vchodu, odkud si Leonardo přiváděl nevěstu.

„Představuji vám princeznu kastilskou, jmenuje se Dolores a je to moje manželka. Jak mnozí vědí, před několika dny byla podepsána svatební smlouva a obřad proběhl na moři v zastoupení.“

Dolores přijela dnes dopoledne, pěkně ji přivítejte a mějte ji rádi.“

Dolores nasadila sladký úsměv a přijímala gratulace od lidí, s nimiž bude žít, poté jí Leonardo představil syny, Franc jí podal ruku, neřekl ani slovo, díval se někam za ni a pak hned odešel, Gregory se široce usmál. „Mám krásnou mámu, je mladší než já.“ Oba se smáli a Gregory Dolores objal a políbil na tvář.

„Jsem Simeon, princezno, miloval jsem matku, vás budu ctít jako otcovu ženu, ale budu vám říkat jménem.“

„Ano, souhlasím, Simeone, budeme spolu dobře vycházet,“ usmála se Dolores.

„A já jsem Matyáš, jste moc hezká... a...“

„Maty...“ varoval ho polohlasně Leonardo, „máš se jen představit, ty tvoje poklony si nech pro jiná děvčata.“

Princezna kastilská nikdy nezažila takovou oslavu, všichni tančili, dospělí i děti, princezna šla z náruče do náruče, protože takový valčík s princeznou přináší štěstí. Když udýchaně odpočívala, hned se přitočil někdo se sklenkou punče.

Dolores se přistihla, že se dobře baví, může tančit všelijaké necudné tance, kdy ji nějaký chlapík chytne v pase a točí se s ní po sále jako derviš, že může jíst, co chce a kdy chce, a když sedí, hned jí někdo posune talíř s nějakou dobrotou.

Děti se osmělily dotknout se jejích vlasů, usmála se na ně.

„Jsi čarodějnice?“ zeptala se asi desetiletá dívka s krásnýma modrýma očima a copy barvy slámy.

„Proč myslíš?“ reagovala Dolores.

„Takovou barvu vlasů ani očí jsem nikdy neviděla. Všichni máme oči světle modré nebo šedé a taky vlasy máme plavé, někomu ztmavnou v dospělosti, ale nikdo je nemá tmavé, spíše světle hnědé.“

„Přišla jsem z Kastilie, u nás mají všichni lidé černé vlasy a tmavé oči, to že já mám oči zelené, je velká vzácnost, a já nevím, po kom ze svých předků je mám. Lidé žijící více na jih u Maurského moře mají i pleť tmavší, hnědou, a Maurové jsou úplně černí. Mají černé oči, vlasy i kůži. Barvu kůže, vlasů, očí ovlivňuje slunce, kde svítí více a je blíže k zemi, jsou lidé tmaví, toto zbarvení je chrání, před spálením od sluníčka, tady u vás jsou mírná léta, slunce tu nepálí, tak se nepotřebujete chránit. Na severu jsou lidé ještě světlejší než tady. Nejsem čarodějnice a myslím, holčičko, že čarodějnice jsou jen v pohádkách,“ vysvětlovala Dolores dětem, které jí okouzleně hladily vlasy.

Leonardo tu scénu sledoval zpovzdálí, líbilo se mu, jak s dětmi mluví, že se nechá osahávat a sama je hladí.

Uvažoval o tom, jak je mladá. Když si bral Šarlotu, bylo jí dvacet dva, byla to spořádaná árijka. Její rodiče ji vychovávali

tvrdou rukou a ona byla silná žena. Když nosila naše děti, nikdy jí nebylo špatně, jak jsem to vídal u služebných, které omdlávaly a celé týdny se držely za žaludek.

Když pak přišel Franc, za dvě hodiny byl na světě, bez jediného Šarlotina zanaříkání. Další děti byly ještě rychlejší, vzpomínám, jak porodní bába volá: „Je to kluk a ještě zatlač, je tam ještě jedno!“ Šarlotin výkřik nebyl bolestí, ale překvapením, a po jediné kontrakci se narodil Matyáš.

Leonardovy myšlenky se rozběhly do minulosti, čekali jsme třetí dítě a říkalo se, že bude větší než jeho bratři, a přestože jsme chtěli holčičku, doufali jsme, že to bude chlapec, když bude velké. Měl se jmenovat Emrich, holčička Anne-Mary. Když se narodili dva na chlup stejní kluci, dali jsme jim jména po apoštolech, porodní bába mladšímu z nich omotala kolem kotníku červenou stuhu. Ale Šarlota je od prvního nadechnutí rozeznala. Jsou si podobní jako vejce vejci, ale povahy mají rozdílné jako den a noc, Simeon je po matce, má sklony k askezi, je hloubavý, chytrý, učitel mu někdy říká myslitel, hodně se učí, studuje, mluví a píše německy, francouzsky, latinsky a řecky. Píše složité texty svých vlastních niterných myšlenek nebo prožitků.

Matyáš je samý smích, je pozitivní a nad věcí, studium mu jde snadno, a když náhodou něco tvoří, tak básničku na prsa některé služby.

Výrazná muzika vrátila Leonarda do přítomnosti a šel osvobodit Dolores ze zajetí zvědavých dětí, aby si s ní zatančil.

Dolores, ohromená z toho, jak se tito lidé baví, jak jsou slušní, a přesto samý žert a smích, žádné oplzlé vtipy, jaké znala z domova, zde lidé ani v alkoholovém opojení nevyslovovali. Samozřejmě, byla to svatba, kolovaly narážky na svatební noc a prvního potomka, ale neslyšela nic, co by ji mělo vyděsit nebo zasít pochybnosti.

Kolem půlnoci rozhodli hosté, že by Leonardo měl unést Dolores do své ložnice a zamknout se tam s ní.

Ložnice byla vykládaná kazetami z leštěného dřeva s motivy květin. Ze stejného dřeva byla i postel s nebesy, na posteli byla nejtlustší matrace, jakou kdy Dolores viděla, teplá vlněná přikrývka a tucet malých polštářků. Světlo a teplo poskytoval krb, ve kterém plápolalo jabloňové dřevo, podmanivou vůni poskytovaly frézie, rozestavěné v měděných vázách po celé místnosti, měď nádob se ve světle ohně krásně odrážela.

„Nádhera,“ vydechla Dolores.

Leonardo k ní přistoupil a řekl: „Nevím, Lori, jestli tě někdo poučil o tom, jak to chodí mezi mužem a ženou, chtěl bych, abys mi upřímně beze studu řekla všechno.“

Dolores chvíli mlčela, pak opatrně řekla: „Když jsem dostala měsíčky, řekli mi, že můžu otěhotnět, ale nic jiného mi k tomu neřekli, a když přišla zpráva, že se budu vdávat daleko od domova, sestřince se mi smály a říkaly, že se to nazývá šoustání a dost to bolí, ale že když budu plakat, natlučeš mi a ještě mě vyhodíš do zimy.“

Leonardo na ni zamyšleně hleděl.

„No, vykreslily mě jako netvora, tvoje sestřenice jsou hloupé husy, zapomeň, co ti řekly, chtěly ti záměrně ublížit a pobavilo je, že máš strach.“

„Až dosud jsi byl ke mně laskavý.“

Leonardo si ji přitáhl do náruče a něžně jí šeptal: „Říkáme tomu milování, bude to bolet jen poprvé, a to je dnes, pak už to nikdy bolet nebude a bude to jen nevýslovně krásné. Poddej se mi, neublížím ti, připravím tvé tělo, aby to bylo co nejsnazší.“

„Věřím ti,“ hlesla Dolores.

Leonardo se sklonil, vzal její hlavu do dlaní a dlouze ji políbil, instinktivně ucukla, ale pak mu sama nabídla své rty.

Vnořil dlaně do jejích hedvábně jemných vlasů a znova ji políbil, když se nebránila, zatlačil jazykem na rty, aby se otevřely, lechtal ji jazykem na spodním rtu, Dolores, neschopná zastavit příval neznámých, ale zatraceně krásných pocitů, pootevřela pusku a nechala Leonardův jazyk proniknout dovnitř.

Najednou zaslechla, jak Leonardovi spadly kalhoty, opasek zazvonil o podlahu. Otáčel s ní ve své náruči a hledal, kde má povolit její oděv, šněrování bylo na zádech, rozvázal okrasnou stuhu a stáhl jí špagetová ramínka, která držela tu nádhernou nahoře, z ramen, šaty povolily a snesly se na podlahu.

Leonardo o krok ucouvl. „Jsi krásná, holčičko.“

Očima hladil celou její postavu, teď viděl, že má jen malinko zaoblené boky, je velmi drobná, křehká, ale nádherná. Vzal ji do náruče a položil na postel, dál ji líbal na rty, ale rukama prozkoumával její tělo, měla pleť jako samet, vzrušovala ho jako nikdy žádná jiná žena.

Jako růže na mrazu se jí napřímily bradavky, obkroužené velkými dvorci na zralých hedvábných ňadrech. Po jeho dotecích Dolores sténala, vzlykala, zmítala sebou, útočila na ni jedna vlna rozkoše za druhou. Leonardo trochu slevil a počkal, až to roztoužené kotě pod ním otevře oči.

Dolores se styděla.

„To je v pořádku, zlato, správná panna se má červenat a stydět, těší mě, že se nebojíš a dáváš najevo, jak se ti moje pozornosti líbí. Jsi krásná, Lorinko, teď tě potěším na místě, kde je žena nejsladší, roztáhni nohy!“

„Co?“ vyhrkla Dolores a stiskla nohy k sobě.

„Lori, jinak to nepůjde, děje se to tamtudy, a abys byla připravená, budu tě nejprve jen laskat, roztáhni nohy.“

Dolores byla zmatená, ale povolila sevření, aby se Leonardova dlaň dostala až k jeskyňce, a na povrchu jen zlehounka hladila jemné chmýří. Dolores cítila další nával

krásného pocitu. Leonardo byl zkušený a věděl, že ji musí přivést až na pokraj orgasmu, než do ní vstoupí, a sklonil hlavu mezi její štíhlá stehna, která se sama od sebe rozestoupila, lačně sál její malý klitoris, olizoval cestu do její lasturky a dráždil ji prstem, byla na pokraji vědomí, zmítala se, vzlykala, vycházela vstříc tomu prstu, celé její tělo žhnulo a toužilo po naplnění.

„Ted’“ šeptal Leonardo.

Sevřel Dolores do těsného objetí a pomalu zasouval svůj penis do její lasturky. Dolores se přestala zmítat a pevně se k němu tiskla.

Je tak těsná, tak úžasně těsná... honilo se Leonardovi hlavou.

Dosáhl až k překážce a rychle, než to Dolores dojde, ji mocným přírazem prorazil, Dolores vykřikla jen jednou a hned sladila vlastní boky s jeho pohyby a stala se ženou. Leonardo povolil stavidla vlastní touhy a zaplavil její lůno mocným proudem semene.

Když vzdychal vedle ní, říkal si, doufám, že jsem ji neoplodnil, chci se s ní milovat každou noc, je neodolatelná.

Druhý den ráno po koupeli se Dolores v Leonardově teplém županu choulila v křesle u krbu a uždibovala sousta z bavorského vdolku s rybízovou marmeládou.

„Máš návštěvu, kočička. Krejčího. Potřebuješ nutně nové šaty, je tu chladno, v těch, které sis přivezla, budeš zářit v létě.“

Leonardo nechal pro Dolores ušít několikery šaty, některé z bavlněné látky podšité teplou vložkou, na doma. K nim dostala i boty z měkké ovčí kůže s kožíškem uvnitř a ohrnutým okrajem kolem kotníků, i ty domácí šaty byly dlouhé ke kotníkům, aby se jí nepletly pod nohy. Všechny ženy nosily doma kratší sukně, ale ven musely být na zem. Šaty byly u krku uzavřené a knoflíky se táhly v rovné linii až k pasu,

fazona však byla volná, velmi pohodlné. Na pohodlí si v Bavorsku potrpí.

Dolores si okamžitě zamilovala ranní koupání, koupali se spolu, ale Dolores vždy zůstala ještě chvíličku v teplé vodě, až Leonardo se šel osušit. Třídila si myšlenky a vzpomínala, co dnes musí udělat.

Dolores brouzdala po paláci a pozorovala provoz, sem tam s někým prohodila pár přátelských slov o počasí, když ji ženy začaly brát mezi sebe, nejprve se jí vyptávaly na její zemi, rodinu a tamní zvyky, smály se spolu a ženy si mezi sebou sdělovaly takové důvěrnosti, až se Lori červenala. „Lori, jakej je milenec?“ vyzvídaly. „Když umřela paní Šarlota, žádnou neměl, ale i se Šarlotou měli po dvojčatech oddělené ložnice.“

Dolořin úsměv jako odpověď stačil.

Kapitola 4

Princezna se zhostila role manželky a paní domu docela rychle a snadno, ke všem byla spravedlivá a se všemi dobře vycházela, po celém dni večer sedávali ona, Leonardo a jejich synové u krbu a probírali rodinné události a hráli stolní hry. Franc se málokdy zúčastnil večera u krbu, byl doma ze školy, protože tam vypukla epidemie spalniček a studenti měli karanténu.

Leonarda jeho chování velmi mrzelo, Franc se netajil nenávistí k nové ženě svého otce, až k Leonardovým uším dolehlo, že ji nazývá kastilskou čubkou.

Než to stačil Leonardo vyřešit, Franc se vrátil na vojenskou akademii do Vídně.

Gregory se chystal odcestovat do Brna na fakultu přírodních věd.

Dolores si často hrála s dětmi kolem domu, chodily si tam hrát i děti z vesnice, paní vždy dohlédla na to, aby svačinu dostaly všechny děti, i děti chudáků, jejich řady se rychle rozrůstaly a občas přišly i Xaverovy děti.

Jednou večer se Lori vymanila z Leonardova objetí.

„Ráda bych si s tebou promluvila, Leonardo, vyslechněš mě?“

„Měl jsem sice v úmyslu tě pomilovat, ale když jinak nedáš...“ durdil se na oko Leonardo.

„Doufám, že na to po rozhovoru nebudeš moc unavený,“ smála se Lori.

„Poslouchám.“

„Je tady plno dětí, tvoji synové a děti ze šlechtických kruhů mají svého učitele, ale děti služebnictva, děti, které žijí pod hradem ve vesnicích, a děti velmi chudých lidí jsou negramotné.“

„Ano, jsou, tak to vždycky bylo, číst a psát umí jen šlechta.“

„A co to změnit?“

„Nepochybuji, že už jsi něco vymyslela, ty svačiny byly taky tvůj nápad.“

„Zlobíš se?“

„Nezlobím, ty můj kvítku, vlastně se mi to líbí.“

„Myslím, že bychom mohli založit školu, místo, kam by chodily všechny děti, a všechny se naučily číst, psát a počítat, v zimě, kdy není práce na poli, by mohly chodit i ty větší, kromě vzdělání by zde dostaly ještě jídlo. Učit bych mohla já.“

„Hmm,“ dumal Leonardo.

„Promyslím to, ano?“

Leonardo připustil, že nápad o založení školy není špatný nápad, a vybral sklad v přízemí, nechal ho vyklidit a vymalovat, Lori tam rozvěsila vlastnoručně namalované obrázky zvířátek, stromů a květin.

Těšila se, jak bude užitečná, až bude děti učit písmena.

Byla plná elánu a celý den pracovala. Když věšela na zeď mapu, podlaha se s ní tak zakymácela, že div neupadla.

„Co je?“ řekla si pro sebe.

Večer Leonardo seděl s podloženými zády, Dolores seděla před ním a opírala se o jeho hrudník. Byla neskonale unavená.

Leonardo si všiml, jak moc je unavená, taky se mu zdálo, že je ještě drobnější, než když na podzim přijela.

„Mám pocit, Lori, že se zbytečně vyčerpáváš, zařizovat třídu může služebnictvo a ty by ses místo toho měla pořádně najíst, jsi hubená jako lunt a máš málo síly. Viděl jsem, jak jsi honila brambor po talíři u večeře, masa ses ani nedotkla a pak jsi ji celou vrátila, je ti špatně? Nechutná ti?“

„Prosím, Leonardo, nezlob se, nemám chuť k jídlu, určitě to rychle přejde.“

„Dobře, ale slib mi, že sníš všechno, co ti ráno přinesou, teple se oblečeš a půjdeš si sednout do třídy, pošlu tam